(Vervolg van pag. 6).

Terwijl hij aan een der buffetten stond te drinken, begon het orkest een bezielde ragtime, en onbevangen en genoeglijk traden de paren naar de leege dansruimte middenin, en begonnen de min of meer rhythmische wandeling uit te voeren. Het was een even prettig-roezemoezig als eerlijk gezegd, bevreemdend schouwspel. Het was of er een parodie op de vaderlandsche en algemeene geschiedenis en op de meest verheven litteraire gewrochten vertoond werd. Een middeleeuwsch ridder hield een Zeeuwsche boerin aan het harnas geklemd of het zoo hoorde; Frans I had Gretchen om de taille gevat; Mefisto voerde een pikzwarte boschnegerin mede; een kanjer van een Sultan hield een zedige burgerwees omstrengeld, — kort en goed, de geschiedenis werd al spelend hier uit hare voegen gerukt, grenzen van ruimte en van tijd werden aan de laarzen gelapt, de eeuwen, volken, zeden en kleederdrachten waren in dit prettig uur, alsof het maar zoo niks was, door elkaar gesmeten. En het was een vermakelijk schouwspel van je wèlste.

Dit vond Prosper ook, toen hij na zijn glas punch zich weer tusschen de menschen bewoog. Hij had zich zóó bepraat, uit het glaasje punch moed te putten, dat hij het werkelijk geloofde. Brutaal mengde hij zich in het gesprek tusschen een garde van Napoleon, een schoorsteenveger, een toreador, een suiker-bakker en een statige Perzische vorstin. Zijn drang tot spreken hield echter heel geen verband met den inhoud van zijn woorden. Hij had bitter weinig conversatie, maar ook dat was geoorloofd op een bijeenkomst als deze. — „Ik zal u dadelijk aansluiten, dames en heeren," zei hij, instinctmatig de spreekstof aan zijn beroep ontleenend.

„Wat heb jij voor pijn?" vroeg de suikerbakker hoonend.

„Het gevraagde nummer is bezet," vervolgde Prosper.

„Hou u uw kop," masker, beet lachend de garde hem toe.

En de vorstin, terwijl ze als een ooievaar op èèn been ging staan, voegde er gichelend bij: „Ja, houd uw kop; of eet u uw kop anders op; dan kan u buikspreken."

De toreador sloeg, jandorie, de heldenhand aan de navaja, en nam een moorddadige houding aan, en quasi gekkend, maar eigenlijk toch wel een beetje uit het lood door de conversatie met zooveel menschen tegelijk, vluchtte Prosper naar stiller oorden.

Een Tyrolienne die in een eenigszins bedeesde houding wat achteraf naar het dansen stond te kijken, koos Prosper nu tot zijn prooi. En gelijk de valk op de duive, zoo tuimelde hij op haar aan.

„Wat staat u alleen?" vleide hij op zijn manier, „het is pleizieriger met zijn tweeën, lijkt me. Waarom danst u niet?"

„Omdat ik alleen ben," antwoordde de Tyrolienne in zuiver Nederlandsch.

Dit liet onze vriend zich geen tweemaal zeggen.

„Samen zijn wij met ons tweeën," opperde hij snedig.

De Tyrolienne lachte. Prosper vond het een lieven lach. Het schoot hem een wijle in de beenen.

„Mag ik u mijn arm aanbieden?" vroeg hij hoffelijk. En de Tyrolienne nam lachend zijn arm. Zegevierend stapte Prosper met haar voort. Maar dat was ook alles wat men op dat oogenblik van hem verlangen kon. Hij kikte niet. Te ontroerd als hij was om een woord uit te brengen, laat staan een verstàndig woord ook nog.

De muziek zette een stepje in, onverstoorbaar wandelde Prosper verder. En eindelijk, schuchter, de stem der Tyrolienne: „Zullen we dansen?"

Hij hikte.

Een rukje aan zijn arm. En de stem weer: „Zullen we dansen?"

Hij slikte.

Weer een rukje, wat harder nu. En de lieve stem: „slaapt u?"

En Prosper, die allengs zijn moed verzameld had: „Wat blieft u?"

„Of we nu gaan dansen?"

„Wat?"

„Dansen."

„Dansen. Hoe komt u dàarbij?" mompelde hij verward.

En de lieve lach klonk luider nu op.

Prosper had den uiterst soberen steppas afgekeken.

„Heel graag," zei hij dan eensklaps, en hij omvatte het fluweelen keurslijf der Tyrolienne. Het viel niet mee, dat dansen. Doodsch en stijf en vreesachtig schoof hij voort, maar hij was en bleef uit de maat, was er trouwens geen oogenblik in geweest.

„U kunt het niet, geloof ik," lachte de stem.

„Neen, eigenlijk niet," antwoordde Prosper, „maar wat geeft dat? Laat ons wat wandelen." — Zij wandelden, en wandelden. Bij step en wals, bij roulirouli en fox-trot, bij boston en valeta,... zij wandelden. Even wandelden zij niet; dat was toen zij aan het buffet een glas warme punch dronken. Maar àanders....

Prosper was gelukkig, door en door gelukkig. Hij had al den tegenslag van zijn heele leven vergeten, en zijn menschenschuwheid en zijn neus en.... alles. Ze spraken over allerlei, en lachten, en Prosper was in den zevenden hemel Zoo had zijn voor het eerst van zijn leven dezen avond ontplooide energie zoowaar succes gehad. Zoo zie je, je moest maar durven.

Hij stelde zich voor hoe zij er wel zou uitzien, en gelijk een dorstig hert naar de waterbron, zoo verlangde hij naar het démasqué. Eindelijk brak het beslissend oogenblik aan. De dansers en danseressen deden hun maskers af. Met bevende hand nam hij haar masker, en lichtte het op. Zijn ziel jubelde bij den aanblik van een frisch, knap meisjesgezicht; heldere oogen, blozende wangen, lief mondje, en zoo; — het pleizierige goede soort, U weet wel waar veel vraag naar is.

„Nu u," zei lachend het meisje, en wilde zijn masker aanvatten. Maar ineens bedacht hij dat dit niet ging: dat de kans op een échec zeer groot was, wanneer hij daar ineens met een naakt gezicht vòor haar staan zou; dat zij hem wellicht met eén woord, eén gebaar van teleurstelling, schrik, afschuw misschien uit zijn zevenden hemel omlaag in de oude ellende stooten zou.

„Ik houd het liever op," stamelde hij

„Dat mag niet," lachte zij, en voór hij erop verdacht was, schoof zij zijn masker af. En.... en.... daar was zijn gezicht moedernaakt, en akelig verschrikt eensklaps keek het aardige meisje naar dat gezicht. Maar ze zweeg. En zijn wankelende ziel hoopte.... hoopte.

Dan kwam een grapjas voorbij, bleef staan, en gilde luid naar den aarzelenden Prosper: „Hei, heidaar, démasqué, kerel. Doe je neus af."

Het effect was walglijk, allen gilden, kakelden van het lachen, en het luidst van allen wel het aardige meiske. En Prosper voelde den grond onder zijn voeten wegzakken. Hij waggelde als een kegel, die slecht getroffen is. Keek om zich heen. Zocht. Hoestte. Bloosde. Beefde. Zijn oogen puilden angstig uit. Hij was radeloos. Dan ineens, in een woeste vlaag van schaamte greep hij het masker, drukte het voor zijn gehoonden neus, en vluchtte de zaal uit onder het smadelijk gegier van het gezelschap, naar buiten, in den kouden, wreeden nacht van menschenschuwheid en celibaat. Nu voor goed.

DRENTSCH HEIDELANDSCHAP.

Hierboven bieden wij onzen lezers 'n bijzonder-geslaagde foto aan van een der Drentsche heidelandschappen, die thans door den brand geheel in een woestenij zijn herschapen. Zooals men waarschijnlijk zal weten, vermindert het houden van schapen den laatsten tijd in Drente aanzienlijk. Dientengevolge is de grond zooveel droger en het gevaar voor brand zooveel grooter geworden.

DE ZIGEUNERS IN ONS LAND.

Er vertoeven in Nederland talrijke zigeuners, die door den oorlogstoestand niet ons land kunnen verlaten. Ze trekken nu rusteloos van de eene provincie naar de andere, van de eene stad naar de andere, den kost verdienend — vaak ook niet-verdienend — met stoelenmatten, ketellappen, kaartleggen enz. Thans heeft een dier benden een kamp opgeslagen in de omgeving van Leiden, waar een onzer medewerkers hen wist te bewegen, voor hem te poseeren.

DE ZIGEUNERS IN ONS LAND.

De jonge schoonen, meer ijdel dan hun mannelijke en oudere rasgenooten, waren minder afkeerig om op het plaatje te komen.

Gulden Woorden.

De rijpe kennis hoort,
De onrijpe neemt het woord.
Schiller.

Menigmaal bepaalt de vooringenomenheid van ons hart de richting van ons oordeelen, want het juiste oordeel verliezen wij gemakkelijk vanwege onze eigenliefde.
Thomas à Kempis.

Indien gij eens wist, dat ge vanavond zoudt sterven of ook eenvoudig, dat ge voor altijd heengingt, zoudt ge dan voor 't laatst menschen en dingen juist zóó zien, als tot nu toe? en zoudt ge niet liefhebben zooals ge nog nooit hebt liefgehad?
M. Maeterlinck.

De duivel is een egoïst
En doet niet licht pro Deo
Wat voor een ander nuttig is.
Goethe.

Ach, waren alle menschen wijs
En wilden daerbij wel!
De Aerd' waer haer een Paradijs!
Nu isse meest een Hel.
Dirk Rafaelsz. Camphuysen.

Eet dat gaer is,
Drinckt dat klaer is,
Spreeckt dat waer is,
Schout dat zwaer is,
Trout dat paer is,
Scheert daer hayr is. Cats.

Een genoegen te verwachten is ook een genoegen. Lessing.